

Se, nu stiger solen af havets skød
Tekst: Jakob Knudsen, 1891
Melodi: Lars Nielsen

Se, nu stiger solen af havets skød,
luft og bølge blusser i brand, i glød,
hvilken salig jubel, skønt alt er tyst,
medens lyset lander på verdens kyst.

Jeg vil ånde luften i fulde drag,
synge Gud en sang for den lyse dag,
takke ham, at morgnen mig end er sød,
at mig dagen fryder, trods synd og død.

Takke ham, som gav mig, når sol står op,
selv at føle morgen i sjæl og krop,
at al mørkhed svinder og sjæleve,
blot jeg trygt vil sige: Din vilje ske!

O, at jeg tør favne dig, skære dag,
kalde dig med navne, min sjæls behag,
alle gode navne, som bedst jeg ved:
moder, søster, elskte, min kærlighed!

Lysvæld bag ved lysvæld i himlen ind,
did, hvorfra den kommer nu, morgnens vind,
ret som om det ånded af lyset ud -
o, du milde Fader, min skaber, Gud!

Lad mig nu kun drage ad natmørkt hav,
lad mig ikkun stævne imod min grav.
Livets Gud mig skærmer, jeg er hans barn,
ud hans hånd mig river af dødens garn.

Se, da stiger solen af hav på ny,
alle dødens skygger for evig fly!
O, for sejersjubel, for salig lyst:
lyset stander stille på livets kyst!

Den signede dag med fryd vi ser
Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1826
Melodi: C. E. F. Weyse, 1826

Den signede dag med fryd vi ser
af havet til os opkomme,
den lyse på himlen mer og mer
os alle til lyst og fromme!
det kendes på os som lysets børn,
at natten hun er nu omme!

Den signede stund, den midnatstid,
Vorherre han lod sig føde,
da klared det op i østerlid
til dejligste morgenrøde,
da lyset oprandt, som jordens bold
skal lysne udi og gløde.

Om levende blev hvert træ i skov
og var så hvert blad en tunge,
de kunne dog ej Guds nådes lov
med værdelig røst udsjunge,
thi evig nu skinner livets lys
for gamle og så for unge.

Thi takke vi Gud, vor fader god,
som lærken i morgenrøde,
for dagen, han os oprinde lod,
for livet, han gav af døde.
Den signede dag i Jesu navn
os alle vort liv forsøde!

Nu sagtelig skrid, vor højtidsdag,
med stråler i krans om tinde!
hver time til herrens velbehag
som bække i eng henrinde,
til frydelig sig til sidst de sno
op under de grønne linde!

Som guld er den årle morgenstund,
når dagen opstår af døde,
dog kysser os og med guld i mund
den liflige aftenrøde,
så tindre end må det matte blik,
de blegnede kinder gløde.

Så rejse vi til vort fædreland,
der ligger ej dag i dvale,
der stander en borg så prud og grand
med gammen i gyldne sale,
så frydelig dér til evig tid
med venner i lys vi tale!

Nu titte til hinanden de favre blomster små

Tekst: B. S. Ingemann, 1837

Melodi: C. E. F. Weyse, 1837

Nu titte til hinanden de favre blomster små,
de muntre fugle kalde på hverandre.
Nu alle jordens børn deres øjne opslå,
nu sneglen med hus på ryg vil vandre.

Den kære Gud og skaber den mindste orm er nær,
han føder fugl og markens lilje klæder.
Dog menneskenes børn har han allermest kær,
Gud ånder på øjet, når det græder.

Guds søn var selv et barn, og på krybbestrå han lå,
hans vugge stod på jord foruden gænge.
Guds himmeriges fryd har han lovet de små
og blomster fra paradiset enge.

Guds søn har os så kær, han er børnevennen stor,
han bærer barnet op til Gud på armen.
Han storm og hav betvang, da han vandred på jord,
men børnene leged ham ved barmen.

O du, som os velsigned og tog i favn de små,
en morgen se vi dig i paradiset!
Du lærte os til Gud vore øjne opslå,
evindeligt være du lovpriset!

Den mørke nat forgangen er
Tekst: H. C. Sthen, 1591
Melodi: August Winding, 1878

Den mørke nat forgangen er,
og dagen oprinder så vide,
nu skinner sol over mark og kær,
de fugle de sjunge så blide.
Gud give os lykke og gode råd,
sin nådes lys os tilsende!

Gud være lovet i evighed,
han denne nat tog os vare!
Han lyse på os sin hellige fred
og fri os af alskens fare!
Gud give os lykke og gode råd,
sin nådes lys os tilsende!

Om påskemorgen, den signede dag,
Vorherre stod op af døde,
det var os alle et godt behag,
han frelste os derved af møde.
Gud give os lykke og gode råd,
sin nådes lys os tilsende!

Ræk os, o Jesus, din frelserhånd
i dag og i alle stunde,
udløs os alle af mørkets bånd,
at ret vi dig tjene kunne!
Gud give os lykke og gode råd,
sin nådes lys os tilsende!

Da, hver gang dagen forgangen er,
og natten til os fremskrider,
vi dig vil prise, o herre kær,
af hjertet til alle tider.
Gud give os lykke og gode råd,
sin nådes lys os tilsende!

Lysets engel går med glans
Tekst: B. S. Ingemann, 1837
Melodi: C. E. F. Weyse, 1837

Lysets engel går med glans
gennem himmelporte.
For Guds engels strålekrans
flygte alle nattens skygger sorte.

Sol går over verden ud
med Guds lys i øje:
se! Vorherres sendebud
går på gyldne skyer i det høje.

Englen spreder over jord
glansen fra Guds himmel,
i sin kåbes stråleflor
favner han alverdens glade vrimmel.

Sol ser ind i slot og vrå,
ser på drot og tigger,
ser til store, ser til små,
kysser barnet, som i vuggen ligger.

Os han også favne vil,
englen i det høje,
os han også smiler til,
englen med Guds himmelglans i øje.

Os har og Vorherre kær:
ingen sjæl han glemmer.
I hvert solglimt Gud er nær
og vor glade morgensang fornemmer.

Morgenstund har guld i mund (1)

Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1853

Melodi: Chr. Barnekow, 1856

Morgenstund
har guld i mund!
For natten Gud vi love,
han lærte os, i Jesu navn,
som barnet i sin moders favn,
vi alle sødt kan sove.

Morgenstund
har guld i mund,
vi til vort arbejd' ile,
som fuglen glad i skov og vang
udflyver med sin morgensang,
genfødt ved nattehvile.

Morgenstund
har guld i mund,
og guld betyder glæde,
og glædelig er hver en dag,
som leves til Guds velbehag,
om end vi måtte græde.

Gå da frit
enhver til sit
og stole på Guds nåde!
da får vi lyst og lykke til
at gøre gavn, som Gud det vil,
på allerbedste måde.

Sol opstår,
og sol nedgår,
når den har gjort sin gerning.
Gud give os at skinne så,
som himmellys, skønt af de små!
da randt for os guldterning.

Gud ske tak og lov!

Tekst: B. S. Ingemann, 1837

Melodi: C. E. F. Weyse, 1837

Gud ske tak og lov!

Vi så dejligt sov!

Barnet lå med varme kind på puden.

Nu som fuglen frisk!

Rask som havets fisk!

Morgensolen titter gennem ruden.

Med hin glans fra sky

kom der lys i by,

kom der glimt af sol i alle sjæle.

Alle haner gol,

hilsed glad Guds sol,

alle vævre tunger små fik mæle.

Ej den mindste mus

savner tag og hus,

fattigst spurveunge har sin rede.

Ej den mindste fugl

savner ly og skjul,

vi skal heller ej om fristed lede.

Lystig hanen gol,

hilsed glad Guds sol,

for hver sjæl er lys og lyst oprundet.

Nu, som fuglen frisk!

Rask som havets fisk!

Vi har kærlighedsasylet fundet.

Krist stod op af døde

Tekst: N. F. S. Grundtvig, 1845

Melodi: Fra 1500-tallet

Krist stod op af døde
i påske-morgenrøde,
thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!

Krist stod op af døde,
afsonet er vor brøde,
thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!

Krist stod op af døde,
i Himlen vi ham møde,
thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!

Halleluja, halleluja, halleluja!
Thi synger lydt og sjæleglad
hans menighed i allen stad:
Ære være Gud i det høje!
